

lede lovovertrædelser bør bedømmes ret mildt.

Til nr. 9.

Bestemmelsen i § 25 fastslår en ubetinget tilbagebetalingspligt for den, der mod bedre vidende uberettiget har modtaget ydelser efter lovforslaget. Forslagsstillerne finder, at det sociale udvalg bør være helt frit stillet vedrørende tilbagebetalingsspørgsmålet, således at dette afgøres efter en vurdering på det bredest mulige grundlag af den pågældendes forhold. Det er i så henseende klart, at vurderingen af overtrædelse af § 25 oftere bør falde ud til tilbagebetaling, end det vil være tilfældet, når tilbagebetalingskravet overvejes på grundlag af § 26, stk. 1, nr. 1. Forslagsstillerne har derfor fundet, at § 25 bør opretholdes.

Til nr. 10.

Ifølge bestemmelsen i § 26, stk. 1, nr. 1, kan det sociale udvalg træffe bestemmelse om tilbagebetaling af hjælp i en række tilfælde, blandt hvilke nævnes pågældendes ubegrundede nægtelse af at påtage sig anvist arbejde. Efter forslagsstillerens opfattelse bør denne bestemmelse præciseres således, at det udtrykkeligt fremgår, at der kun tænkes på tilfælde, hvor det anviste arbejde er passende. Ved den foreslåede ændring bringes lovforslaget i harmoni med lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring § 63, stk. 1, nr. 1.

Til nr. 11.

Det findes ikke rimeligt, at tilbagebetalingspligt skal kunne pålægges i tilfælde af lock-out.

Til nr. 12.

Efter § 26, stk. 1, nr. 3, kan det sociale udvalg træffe bestemmelse om beslutning om tilbagebetaling, når der på det tidspunkt, da der søges hjælp på grund af økonomisk trang, foreligger forhold, der viser, at pågældende i løbet af kortere tid ville være i stand til at tilbagebetale hjælpen. Forslagsstillerne finder, at denne bestemmelse bør udgå under hensyn til, at der i den beskrevne situation handles ud fra et hypotetisk handlingsforløb, hvilket må anses for betænkeligt.

Til nr. 13.

Ved ændringsforslaget tilsigtes, at tilbagebetalingsspørgsmålet ikke afgøres ved en ensidig beslutning truffet af det sociale udvalg, men ved indgåelse af aftale mellem dette udvalg og klienten, hvorved muligheden for, at tilbagebetaling faktisk finder sted, i høj grad forøges. Såfremt enighed ikke kan opnås, træffer amtsankenævnet afgørelse. Amtsankenævnets afgørelse kan efter ændringsforslaget indbringes for den sociale ankestyrelse, hvorimod afgørelsen efter lovforslaget kun kan indbringes for amtsankenævnet og således ikke for højere administrativ myndighed.

Ændringsforslaget er på dette punkt udtryk for forslagsstillerens almindelige synspunkt, hvorefter afgørelser efter bistandslovforslaget bør kunne ankes til en social ankestyrelse for at sikre den bedst mulige administrative behandling.

Til nr. 14.

Ændringsforslaget tilsigter at sikre et generelt højt uddannelsesniveau for det personale, der beskæftiger sig med vejledning. Forslagsstillerne har ikke anset det muligt at foretage nogen opregning af de uddannelser, som bør berettige til arbejdet, og afgørelsen heraf vil således tilkomme socialministeren i medfør af § 14.

Til nr. 15.

Ved ændringsforslaget udvides ankemuligheden til også at omfatte anke til den sociale ankestyrelse. Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede ændring af § 27.

Til nr. 16.

Det foreslås, at den unges samtykke kræves for, at det sociale udvalg kan bestemme, at den unges arbejdsindtægt skal administreres af tilsynsværgeren, idet en ensidig beslutning herom, således som det er foreslået ved lovforslaget, er upædagogisk.

Til nr. 17.

Stk. 2, 1. pkt., indeholder en maksimumsgrænse for størrelsen af forbigående hjælp. Maksimumsgrænsen foreslås at udgå, da den i nogle tilfælde vil være for lav til på hensigtsmæssig måde at afhjælpe den pågæl-